

benyttes. Det er for mig af afgørende Vigtighed, at dette ikke er sagt, thi er der noget Omraade, hvor det gælder om at have Bevægelsesfrihed og Adgang til hurtig Handling, saa er det paa dette meget skøre Omraade. Nu kan man jo sige: Ja, men derved berøver man jo Lovgivningsmagten Indflydelse paa, hvorvidt der skal importreguleres for den og den Vare! Ja, det gør man, men det er nødvendigt, der maa være Bevægelsesfrihed og Adgang til hurtig Handling paa dette Omraade; Lovgivningens Vej er jo langsom, det ved vi alle sammen, og derfor tror jeg, det er fuldkommen rigtigt, at man her kun vedtager Maskineriet og ikke samtidig angiver, hvilke Varer der skal importreguleres for, og hvilke der skal rationeres.“

Jeg finder, det er overordentlig heldigt, at dette er sagt saa rent og klart. Hvis dette Lovforslag skulde blive vedtaget af et Flertal af begge Rigsdagens Ting, vil der i og for sig ikke være vedtaget noget som helst med Hensyn til Importregulering, der vil ikke for en eneste Vare være foretaget Importregulering, Rationering eller Prisregulering, men der vil gennem Loven være aabnet Adgang — en Adgang, som ikke haves nu — til paa ekstraordinær Maade at behandle saadanne vigtige Spørgsmaal. Jeg tror, det er et farligt Maskineri for Rigsdagen at udlevere, og ganske særlig farligt at udlevere det til en Regering, der har saa stærke Tilbøjeligheder og Tendenser i Retning af at ville „regere“ med alle de økonomiske Problemer, som findes her i Landet.

Nu ved jeg ganske vist nok, at der er foregaaet visse Ændringer i Lovforslaget i det andet Ting, Ændringer, som — det er der ikke lagt Skjul paa — navnlig er indført fra radikal Side. Den første af disse Ændringer gaar ud paa, at Raadet — Bestyrelsen, som den kaldes —, der oprindeligt foresloges udvidet til 8 Medlemmer, nu foreslaas udvidet til 12, og det angives, at man herved har vist særlig Imødekommenhed overfor Erhvervene, idet det er Meningen, at disse nye Repræsentanter skal udpeges — ligesom tidligere foreslaaet — af Ministeren, men efter Forhandling med Erhvervene. Jeg maa nu sige, at jeg føler mig ikke saa overbevist om, at Erhvervene vil paaskønne denne Imødekommenhed; det har vist sig, at alle de Erhverv, der har udtalt sig, efter at Forslaget er fremkommet, i meget alvorlige og indtrængende Vendinger advare Rigsdagen mod at vedtage dette Forslag; saa vidt jeg har set, har ingen ud-

talt sig for det. Hvis Rigsdagen alligevel vilde vedtage et saadant Lovforslag, syntes det mig rigtigere, at den Regering og det eventuelle Flertal i begge Rigsdagens Ting, der turde vedtage et saadant Forslag, ogsaa paatog sig det fulde Ansvar for dets Gennemførelse. Jeg tror, det vilde være rigtigt at lade Erhvervene være helt fri for Medansvar i saa Henseende. Naar Erhvervene i Forvejen har sagt, at de anser det for farligt, kan det jo ganske vist ikke nægtes, at det er Lovgivningsmagten, der har Bestemmelsesret, men hvis man mod saadanne Advarsler alligevel ønsker at gaa den Vej, synes jeg ikke, man — saaledes som man har kendt det i tidligere Perioder — skal søge at dække sig under et Ansvar, som man lægger over paa Erhvervene, for Gennemførelsen af Foranstaltninger som dem, her er Tale om. Men der staar i Lovforslaget, at Ministeren kun skal forhandle med Erhvervene; det er altsaa ikke en Gang givet, at Erhvervene selv faar Lov til at udpege de Repræsentanter, som de dog vel nok skal have et vist Ansvar for. Men det er jo ogsaa muligt, at Erhvervene vil foretrække helt at være fri for at udpege Repræsentanter. Jeg vilde finde det mest tiltalende, om Regeringen selv tog Ansvaret for Gennemførelsen af dette Lovforslag, hvis det skulde blive ophøjet til Lov.

Der er jo ogsaa i det andet Ting blevet vedtaget Ændringer, som skal give det Udseende af, at Rigsdagens Myndighed i højere Grad bevares, og den højtærede Statsminister omtalte, at Rigsdagens Myndighed var blevet — jeg husker ikke rigtig Udtrykket — skærpet eller forøget. Jeg beder ærede Medlemmer lægge Mærke til, at det nu er kommet saa vidt, at man skal lovgive om, hvorvidt man skal forøge Rigsdagens Myndighed. Denne Forøgelse skulde bestaa i, at det nu kun er Luksusvarer — men ganske vist de Luksusvarer, som er opført paa den nævnte Liste, hvor Luksusbegrebet tages i en meget udvidet Betydning —, som Regeringen kan importregulere uden den samlede Rigsdags Medvirkning, hvorimod Rigsdagen skal give sit Samtykke — dog under en særlig kort Behandlingsform —, naar det drejer sig om andre Varer. Og saa tilføjes det, at naar Rigsdagen ikke er samlet — og det er der vist ingen, der nærer Ønske om, at Rigsdagen altid skal være samlet; jeg tror, det er et almindeligt Ønske baade i dette og det andet høje Ting, at der bliver visse naturlige Ophold mellem Rigsdagssamlingerne, og i øvrigt er Regeringen jo Herre over, hvornaar Rigs-